

— om de havde bedt om Tilladelse og ikke faaet den, eller om de slet ikke havde bedt derom, kan jeg ikke sige — men da først Strejken var i Gang, tog Fagforeningens Bestyrelse Affære og forhandlede med Mineejereren. Da Mineejereren ikke i disse Forhandlinger vilde give efter, godkendte Fagforeningen Strejken og besluttede at give Strejkeunderstøttelse.

Men der var Medlemmer af Fagforeningen, som var imod at understøtte Strejken, og de anlagde Sag — en Sag, som de vandt — mod Fagforeningens Bestyrelse for at faa denne kendt uberettiget til i dette Tilfælde at give Strejkeunderstøttelse — og hvorfor? Fordi Lovene kun tillod, at der kunde gives Strejkeunderstøttelse til Strejker, der *forud* — før de udbrød — var godkendte af Fagforeningen.

Dette lærer os for det første, at Fagforeningens Optræden overfor strejkende ikke altid synes afhængig af en større eller mindre Majoritet i Fagforeningen, men at der gives Love for, hvilke Strejker der ikke maa understøttes, Love, som ere ufravigelige og ikke kan omstødes af Generalforsamlingsbeslutninger.

Det lærer os dernæst, at blandt saadanne Love netop er den, at en Arbejdsstandsning, som ikke forud er bleven drøftet og godkendt paa Generalforsamlingen, den kan ikke senere blive godkendt. Naar den fra første Færd er ulovlig, kan den ikke senere blive lovlig. Lovene vil derved hindre de ubetænksomme Strejker.

Og endelig lærer det os, at det i England kan ske uden Sprængning af Fagforeningen, at Minoriteten sætter sin Villie igennem ved Rettergang mod Bestyrelsen. Naar de have Lovene med sig, anser man det for fair play at sætte Lovene igennem ved Domstolene.

Jeg nævner dette til Belysning af det første Spørgsmaal, jeg berørte, om der ikke i vore Organisationslove kunde gives visse Regler til Sikring mod ørkesløse og overenskomststridige Arbejdsnedlæggelser.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar — Organisationernes Garanti mod Omgaaelser af Overenskomster eller mod overenskomststridige Arbejdsstandsninger — giver England ingen Vejledning. Ifølge Fagforeningsloven af 1871 kan Fagforeninger ikke sagsøges og ikke anlægge Søgmaal i Anledning af Overenskomster om Arbejds løn. Før den Tid var saadanne Overenskomster endog kriminelle; nu borttog man det kriminelle, men man gav ikke Overenskomster, hvis Formaal var Lønregulering og lignende, Anerkendelse som noget, paa hvilket man ved Retterne kunde stille et Krav.

Ja ved første Øjekast kunde det endog synes, som om England for nylig har gjort et Skridt i modsat Retning af den af mig foreslaaede, idet en Lov af 21de December 1906 helt har fritaget Fagforeninger for Erstatningskrav for den Skade, som deres Bestyrelsesmedlemmer har foraarsaget.

Men denne Lov tænker ikke paa Skadeserstatning for Overenskomstbrud; thi som sagt, Overenskomster kan ikke gøres gældende ved Retter i England. Nej den taler om Erstatning for Handlinger, der efter de *borgerlige Love* ere ulovlige, Erstatning for almindelige retsstridige Handlinger.

At Loven har fritaget Fagforeninger for Erstatning her, er i øvrigt ogsaa overraskende. Det er en Lovbestemmelse, som giver Fagforeninger en Særstilling ved Siden af andre Foreninger og Selskaber, og Reglen er i Strid med almindelig europæisk Jura angaaende Skadeserstatning. Men som saa mange andre ejendommelige Bestemmelser i engelsk Lovgivning har denne sine særegne historiske Grunde.

Dels laa Fagforeningerne fra gammel Tid inde med store Kapitaler til Syge- og Begravelseskasser o. l., og dem vilde man værges mod Erstatningskravene — indtil 1871 vare Fagforeningerne kun tilladte som Syge- og Begravelseskasser o. l. —; *dels* stemmede Domstolenes Mening om, hvad der var lovligt og ulovligt, ikke med den almin-